

Sarah Morgan
Egy család titkos élete

SARAH MORGAN

EGY CSALÁD

Titkos
ÉLETE

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020
A mű eredeti címe: *How to Keep a Secret* (HQN Books)
• Magyarra fordította: Gondáné Kaul Éva

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-033-1

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A nővéremnek (aki előtt nincsenek titkaim).
Ha megválaszthattam volna a testvéremet,
téged választalak.

*Mert a nővérnél nincs jobb barát
Nyugodt és zord időben egyaránt;
Biztat, ha szenvedünk,
Megtalál, ha elveszünk,
Felemel, ha elesünk,
Ha állunk, fogja a kezünk.*
(Christina Georgina Rossetti)

Előhang

Testvérek

– Most mit fogunk csinálni? Nem is kéne itt lenniünk. – Megrántottam a testvérem szoknyáját, hogy elhúzzam az ablaktól. – Ha elkapnak, nagy bajban leszünk.

Nem akartam megvárni, amíg ez megtörténik.

A testvérem kapkodva vette a levegőt, és ez azt jelentette, hogy bőgni fog.

Még egyszer megrántottam a ruháját, aztán négykézlábra ereszkedtem, és elkezdtem mászni visszafelé az ösvényen, amerről jöttünk. Örültem a sötétségnek. Legszívesebben felálltam volna, hogy futásnak eredjek, de féltem, hogy meglátnak, ezért kúszva menekültem. A hosszú, forró nyár miatt a föld száraz és göröngyös volt. Csak akkor vettem észre, hogy én is sírok, amikor a kézfejemre hullottak a könnyeim. Apró kövek fúródtak a tenyerembe meg a térdembe, de összeszorítottam a számat, nehogy hangosan felkiáltsak. A sűrű lonc indái a hátamat súrolták, és a kellemes illat majdnem megfojtott. Nem volt abban semmi kellemes, amit láttunk. Tudtam, hogy ha felnövök, és saját házam lesz, sosem ültetek loncot a kertbe.

Susogást hallottam a hátam mögött. Reméltem, hogy a testvérem az, és nem egy kiéhezett vadállat.

Nem láttam a kaput, de tudtam, hogy ott van. A kapu mögött kezdődött az ösvény. Ha addig eljutunk, a magas sövény eltakar minket. A torkomban dobogott a szívem, zúgott a fülem, mégis meghallottam a tenger morajlását. Közelebről hangzott, és hangosabb is volt, mintha a cinkosunk lenne, és tompítani akarná a menekülésünk zaját. A sós szél felszárította a könnyeimet, és lehűtötte az arcomat.

Végre a kapuhoz értem, és átbújtam a résen, nem törődve a hátamat karcoló ágakkal. Elértem az ösvényt. A kerékpárok ott voltak, ahol a sövénynek támasztva hagytuk őket. Legszívesebben felpattantam volna a nyeregbe, hogy eltűnjek az éjszakában, és ne is nézzenek vissza, de nem hagyhattam magára a testvéremet.

Sosem hagynám cserben őt.

Megzizzentek a bokrok, és ő is átbújt a kapu résén. A haja csupa kóc lett a vad meneküléstől.

A biztonság közelsége felbátorított, és a haragom felülkerekedett a félelmemen.

– A te ötleted volt, hogy idejövünk ma este! – Szinte fuldokoltam a dühtől. – Miért kell neked mindig azt csinálnod, amit nem szabad?

– Mert azok a dolgok mindig szórakoztatóbbnak tűnnek.

A testvérem remegő hangja mindkettőnket arra emlékeztetett, hogy ez a kaland egyáltalán nem volt szórakoztató.

Éreztem, hogy a tenyerembe csúsztatja a kezét, és azonnal megbocsátottam neki. Egy pillanatig egymás kezét fogva álltunk, és megpróbáltunk megnyugodni.

Aztán közelebb bújt hozzám.

– Ha megválaszthattam volna a testvéremet, téged választalak.

Én is őt választottam volna, de akkor nagyon bántam, hogy olyan kalandvágó.

– Bárcsak ne láttuk volna!

– Bárcsak... – A testvérem most az egyszer megszeppentnek tűnt. – Nem mondhatjuk el senkinek.

Emlékszel, mi történt Meredithszel?

Persze hogy emlékeztem rá. Mindig Meredith volt az elrettentő példa.

– Utálok titkot tartani.

– Ez is csak egy kis titok. Kis titkot tudsz tartani.

Nagyot nyeltem, mert a torkom annyira kiszáradt, hogy fájt. Mindketten tudtuk, hogy ez sokkal nagyobb titok, mint amelyeket addig őrizgettünk. Most nem arról volt szó, hogy éjszaka kiosontunk a házból, és a parton játszottunk, vagy virágot loptunk Mrs. Hill kertjéből, vagy megdézsmáltuk Mrs. Maxwell eperágyását. Ez egészen más volt. Amit most láttunk, súlyos teherként nehezedett rám. A szívem mélyén tudtam, hogy el kéne mondanunk, de ha így tennénk, minden megváltozna. A gyerekkorunkat otthagytuk abban az ablakban, és már nem mehettünk vissza érte.

– Nem mondom el senkinek. Megfoglak védeni. Testvérek vagyunk. A testvérek mindig összetartanak. Megígértem.

De közben arra gondoltam, hogy akik ilyesmit ígérnek, azoknak nem olyan testvérük van, mint nekem.

1. RÉSZ

1

Lauren

Előérzet: egy érzés, ami azt súgja, hogy történni fog valami, általában valami kellemetlen.

Nem lehet a születésnapit hibáztatni azért, ami történt, bár Lauren már bánta, hogy olyan bonyolult eseményt szervezett. Ha nem foglalják le annyira az apró részletek, akkor talán észrevette volna, hogy valami baj van. Vagy nem? Az ember csak akkor veszi észre a bajt, ha figyel – és ő nem figyelt. A pillanatra összpontosított, és a nagy nap izgalmaira.

A nap korán kezdődött.

Az ébresztőórát megelőzve felkelt, rögtön odafordult Edhez, és megcsókolta.

– Boldog születésnapot!

Hozzá kéne tennie, hogy „negyvenedik”? Ed mit szólna hozzá? És ő mit szólna hozzá?

Csak öt év múlva éri el ezt a számot, ami még olyan távolinak tűnik, hogy nem kéne aggódnia miatta. És a negyven amúgy sem túl öreg, igaz?

Talán nem, de amikor előző nap elhozta a születésnapit, és rádöbben, hogy negyven száz gyertyát kell rátennie, megfordult a fejében, hogy nagyobb tortát kellett volna rendelnie.

Ed még szundikált, és Lauren is kényelmesen elnyúlt az ágyon, élvezve a hálószobájuk meghitt melegét. Ez volt az első helyiség, amit a beköltözésük után berendezett. Szentélynek, békés menedéknak szánta, és halványzürke meg ezüst árnyalatokat használt a dekoráláshoz. Nyáron a szoba megtelt napfényel, és Lauren nyitott ablaknál aludt, hogy hallja a madarak énekét. Most meglepően hideg volt a január Londonban, de a jól szigetelt ablakok bent tartották a meleget. A népszerű Notting Hill egyik felkapott utcájában laktak, és a házuk hátsó kertje minden reggel úgy nézett ki, mint egy mesekönyv, mert zúzmara borította a fák ágait. Ha kinyitották az ajtót, a hideg levegő úgy vágott az arcukba, mintha el akarná tántorítani őket attól, hogy kilépjenek a barátságos otthonukból.

Lauren Martha's Vineyardon nőtt fel, egy kis szigeten Massachusetts partjainál, és nem félt a rossz időtől.

Most lehajtotta magáról a takarót, és beletúrt Ed hajába.

– Egyetlen ősz hajszálad sincs. Ha ez vigasztal, egy napnál sem nézel ki többnek hatvannál. – Nem kapott választ, ezért előrehajolt, és megint megcsókolta Edet. – Vicceltem. Még negyvennek sem nézel ki.

Kivéve mostanában, a nap bizonyos szakában, amikor a nap túl élesen süt az arcába. Akkor bizony negyvennek látszik. Túl sokat dolgozik? Ed mindig sokat dolgozott, de mostanában egyre későbbben ért haza, és szokatlanul fáradtnak tűnt. Lauren tapintatosan próbálta rávezetni, hogy orvoshoz kellene mennie, de Ed nem reagált a célzásaira. Könnyebb lenne egy kisgyereket rávenni arra, hogy megegye a brokkolit, mint Edet meggyőzni, hogy menjen orvoshoz.

Lauren telefonja szerint már elmúlt hat óra, de Ed mindig nem mozdult.

Lauren gyengéden megbökte. Percre beosztva megtervezte a napot, ami pontosan hat óra tizenöt perckor kezdődött.

Lauren dübörgést hallott a lépcsőn.

– Mack már fent van. Hogyan tud egy tinédzserlány olyan lármát csapni, mint egy elefántcsorda?

Lauren egy pillanatig azt hitte, hogy Mack feljön hozzájuk, és benéz a szobájukba, de a léptek elhalkultak, aztán becsapódott a konyhaajtó.

Legalább a fejét bedughatta volna, hogy boldog születésnapot kívánjon az apjának. Miért nem képes erre?

Az aggodalom beárnyékolta Lauren boldogságát. Nemrég Mack még boldogan berontott volna hozzájuk, hogy büszkén megmutassa a születésnap képeket, amit ő csinált. Aztán közéjük huppan az ágyba, és mindhárman összeölelkezve heverték volna egy darabig. Mack még akkor is felhőtlenül derűs volt, amikor belépett a kamaszkorba.

Az egész egy hónappal ezelőtt változott meg. A lánya egyik napról a másikra egy igazi durcás, morcos tinédzser lett, és Lauren nem értette ennek az okát.

Akarácsonyi szünet stresszes volt. Ed kevés szabadságot vett ki, és rosszul reagált a feszültségekre. Lauren a békéltető szerepét játszotta, és görcsbe rándult gyomorral csinálta végig az ünnepeket.

– Szerinted ez csak átmeneti állapot, vagy most már mindig így lesz?

Ed megmozdult.

– Mi lesz?

Az, hogy Mack ilyen marad élete végéig.

Nem mondta ki hangosan a gondolatát.

Ma volt Ed születésnapja, és neki partit kell rendeznie.

Eszébe jutott, mennyi teendője van, hogy minden tökéletes legyen, és idegesen fészkelődni kezdett.

Péntek van, ezért tízkor találkozik a barátnőivel, Ruthszal és Helennel a kedvenc kávézójukban, pontosan harmincöt lépésnyire a fodrásztól, aki negyvenöt perccel később várja. Tizenegy harminckor már a virágüzletben lesz, ahonnan gyalog tizenöt perc alatt hazaér. Pontosan kiszámolta az egészséget, és még a napsütést is belekalkulálta a terveibe. A nap hátralévő részét a születésnap parti végső előkészületeinek szenteli.

– Ed... – Lauren még egyszer megbökte a férjét. – Kelj fel, drágám! Oda akarom adni az ajándékodat, mielőtt lemegyek. Percre be van osztva az egész napom.

Ed végre kinyitotta a szemét.

– Mikor nincs percre beosztva az egész napod? Ha egyszer csinállok egy tervezőappot, Laurennek fogom nevezni.

Ez kritika volt?

– Fontos kontroll alatt tartani a dolgokat, különben az idő kicsúszik a kezünk közül.

Laurennek más oka is volt arra, hogy az ellenőrzése alatt tartsa az életét, de erről sosem beszéltek Eddel. Néha arra gondolt, hogy Ed talán már nem is emlékszik rá. Az idő elhalványítja az eseményeket, amelyek távolivá és homályossá válnak. Mintha napfényes helyre akasztanának egy festményt. A vonalak elmosódnak, és a színek veszítenek az élességükből.

Lauren néha gondolt erre, de többnyire sikerült kizárólag a jelenben maradnia.

Ledobta magáról a takarót, és felállt, hátha így a férjét is mozgásra készíti. Általában néhány jógagyakorlattal kezdte a napot, de ma zavarta a gondolat, hogy Mack már a konyhában van.

Miért kelt fel ilyen korán?

Talán születésnap reggelit készít Ednek?

Vagy ez csak álom?

Lauren az ablakhoz lépett, és kinézett az utcára.

Kis szerencsével tökéletes, verőfényes napjuk lesz, bár ez Londonban nem túl valószínű. Annak is örülni fog, ha a vendégeik nem akadnak el a hóban. Már évekkor ezelőtt rájött, hogy Anglia nem tud mit kezdeni a hóval. Elég tíz hópihe, és az egész ország pánikba esik.

Végre Ed is kikászálódott az ágyból.

Lauren megfordult, és észrevette, hogy elég görnyedten tartja magát.

– Jól vagy?

Ed értetlenül nézett rá.

– Tessék?

– Fáradtnak tűnsz.

– Fáradt vagyok. Legszívesebben egy hónapig feküdnék az ágyban, és meg sem mozdulnék.

Lauren elhatározta, hogy lejárt a gyengéd célzások ideje.

– El kéne menned orvoshoz. – Miért van az, hogy a férfiaknak ezt mondani kell?

– Azért, mert fáradt vagyok? Azt fogja tanácsolni, hogy feküdjek le korábban. Nincs időm arra, hogy egy doktortól halljam, amit én is tudok.

– Doktornőtől.

– Tessék?

– Az orvosunk egy nő – magyarázta Lauren. – Eleanor Baxternek hívják. Ha nem mész el hozzá, akkor legalább lassíts egy kicsit. Hagyd ott az irodát korábban!

– Lassítsak? Lauren, van neked elképzelésed arról, milyen az én kibaszott munkám? – Ed lehunyta a szemét, és megdörzsölte az állát. – Ne haragudj, drágám! Nem akartam... Bocsáss meg! Nem érzem túl jól magam.

– Semmi baj.

De igenis van baj! Ed nem szokott káromkodni, legalábbis nem a jelenlétében. Mindig udvarias és előzékeny volt – a barátokkal, a lánya tanáraival, sőt még a postással is, ha véletlenül összefutottak. A kiegyensúlyozott természete és a rendíthetetlen nyugalma tetszett benne leginkább. Számítani lehetett rá. Ed társaságában Lauren sosem érezte azt, hogy magukkal sodorják az érzelmei, vagy elveszíti az önuralmát. Sosem kellett amiatt aggódnia, hogy összetörik a szíve, vagy leáll a légzése. Ha a lelke mélyén vágyott is valami másra, az már olyan messzire távolodott a múltban, hogy szabad szemmel látni sem lehetett. – Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy, de nem szoktál ennyire feszült lenni.

Ed már iskoláskorában csodagyerek volt, és komoly vagyont szerzett egy nagy befektetési alappal, mielőtt nekilátott összeállítani a saját portfólióját. James, a főiskolai barátja, akivel együtt béreltek irodát, mindig azt mondogatta, hogy Ed egy pénzügyi zseni. Lauren ebben nem kételkedett.

Ezt a házat, Mackenzie iskoláját és az egész tökéletes életüket Ed emberfeletti mennyiségű munkája finanszírozta.

Egykor Laurennek is voltak ambíciói, de aztán szexelt a tengerparton, és teherbe esett. Persze nem becsülte le a saját erőfeszítéseit sem, amelyekkel hozzájárult a család jólétéhez. Ő döntött úgy, hogy otthon marad Mackkel, és imádott anya lenni. A férjével minden szempontból egyenértékűnek tartotta magát, és tudta, hogy az ő szerepe is ugyanolyan fontos, mint Edé. Ő volt a Yorkshire-puding a férje marhasültje mellett, brit hasonlattal szólva. Gyakran használt ilyen angolos kifejezéseket, hogy beilleszkedjen, és kedvezzen rettegett anyósának, aki még tizenhat év után sem tért magához a megrázkódtatásból, hogy az egy szem drága kislány egy amerikai lányt vett feleségül.

Ed még mindig az ágyon ült, és a padlót bámulta. Lauren az éjjeliszekrény fiókjába nyúlt, és elővette a gondosan becsomagolt dobozt.

– Boldog születésnapot! – Átadta az ajándékot, és kellemes izgalmat érzett. – Most akartam odaadni, mert később tele lesz a ház emberekkel, és mindenki téged követel majd.

Ed kinyitotta a csomagot, és némán nézte a tartalmát.

– Egy esőerdőt vettél nekem?

– Nem egy egész esőerdőt. Csak egy darabot. Tudom, milyen fontos neked a környezetvédelem. Mindenhova biciklivel jársz, és mindig arról beszélsz, hogy mentsük meg a bolygót. Arra gondoltam, hogy...

– Ez egy átverés, Lauren. – A férfi hangja fáradt volt. – El sem tudom hinni, hogy pénzt költöttél erre. Ugye tudod, hogy valószínűleg a kokainbizniszt finanszíroztad?

– Ez nem átverés. Nem vagyok ostoba. – Ezt Ed is tudta. Lauren évfolyamelsőként végzett a középiskolában, és már megvolt a helye az egyik Ivy League egyetemen, amikor a világa összeomlott. Ed bátorította, hogy folytassa a tanulást, és valósítsa meg az álmát, amikor Mack középiskolába ment. Lauren belsőépítésznek tanult, és készen állt arra, hogy beindítsa a saját karrierjét. Amikor

átment a vizsgákon, pezsgővel ünnepeltek. – Mindennek utánanézttem. Bármikor odalátogathatunk.

– Értem. Mert az olyan jó a bolygónak, ha Brazíliába repkedünk.

Ed az ágyra dobta a dobozt, és Lauren érezte, hogy összeszorul a torka.

– Valami eredeti és hozzád illő ajándékot szerettem volna adni neked.

– Ez tényleg illik hozzám. – Ed megdörzsölte a mellkasát. – Nem veled van a baj, hanem velem.

Ne izgasd magad! El kell kezdenem a napomat.

Felkelt az ágyból, bement a fürdőszobába, és becsukta az ajtót.

Néhány másodperccel később Lauren a víz zubogását hallotta.

Döbentén állt a helyén.

Most nem az esőerdőről van szó. Ed az életközépi válság kapujában áll? Nemsokára szűk farmert fog hordani, és viszonyt kezd egy lánnyal, aki alig idősebb Mackenzie-nél?

Lauren elhatározta, hogy nem töpreng most ezen, és nem reagálja túl a dolgokat, inkább a lánya keresésére indult.

A konyhában talált rá, amint a konyhaszigetnél ülve a telefonjába mélyedt. A fülét két hatalmas rózsaszín fejhallgató takarta.

Mack gyűlölte a rózsaszínt. A fejhallgató is azt szolgálta, hogy megpróbáljon alkalmazkodni egy lánycsoporthoz az iskolában, akik csúfolták, hogy nem elég lányos. Mack „hercegnők”-nek nevezte őket, és pokollá tették az életét.

Mack nem adta tanújelét annak, hogy meghallotta belépni az anyját a konyhába.

Nem volt előtte tálca a szülinapi reggelivel. Meglepetéscsemegét sem készített.

A pulton csak egy gabonapehellyel teli tál volt, amit mohón kanalazott.

Lauren azon törte a fejét, mint mondhatna, hogy ne legyen veszekedés.

– Szia, drágám! Ugye nem felejtetted el apa születésnapját?

Mack felnézett a telefonból, és türelmetlen mozdulattal lekapta a fejhallgatót a füléről.

– Mi van?

– Apa születésnapja. Ma.

– Igen?

– Nem akarsz boldog születésnapot kívánni neki?

– Szerinted örül annak, ha emlékeztetik rá? A negyven elég öreg. Még nem nyugger, de nem sok híja. – Mack egy újabb kanál gabonapelyhet tüntetett el a szájában. – Szerintem inkább nem akar tudomást venni róla. És hat óra tizenöt van. Utálom a reggeleket. Csinálhattam volna neki teát, de utálja a teámat, és mindig panaszkodik, hogy túl gyenge. – Mack visszatette a fejhallgatót, és újra elmerült a Snapchatben. Túlméretezett pólójában fiatalabbnak tűnt tizenhat évesnél. Ugyanolyan napsütötte szőke haja volt, mint Laurennek, de mindig hagyta előrehullani, hogy eltüntesse a homlokán lévő makacs pattanásokat. Néhány hónapja vették le a fogszabályzóját, de még mindig összeszorított szájjal mosolygott, mert megfélemezett arról, hogy már nem kell szégyenlősködni miatta.

Mack a mosogatóba tette az üres müzlis tálat, és Lauren csak most vette észre a hajában a két rózsaszín csíkot.

– Mit csináltál a hajaddal?

– Így ébredtem fel. Furcsa, nem? A tündérek vagy a manók lehetnek...

– Mack...

A lány felsóhajtott.

– Befestettem. És mielőtt kiakadnál, közlöm, hogy mindenki ezt csinálja. És a többi anya nem ellenzi. Abigail anyja még segített is neki.

Mack végső aduásza volt a „többi anya” emlegetése. Olyan volt ez, mint egy teszt, és Lauren mindig tudta, hogy meg fog bukni.

– Miért nem beszélted meg velem?

– Mert olyan kontrollmániás vagy, hogy úgyis nemet mondtál volna.

– Gyönyörű hajad van. Azért csináltad, hogy a többiek elfogadjanak?

– Nem érdekel, hogy elfogadjanak-e.

Mindketten tudták, hogy ez nem igaz.

Lauren igyekezett gondosan megválogatni a szavait.

– Drágám, tudom, hogy nehéz, amikor gúnyolnak, de ez sok emberrel megtörténik, és...

– Ez egyáltalán nem vigasztal. Nem törődöm azzal, hányan szenvednek tőle rajtam kívül.

A nemtörődömség álarca sem tudta elrejtetni a lánya fájdalmát, amit Lauren teljes mértékben átértzett, és neki is ugyanúgy fájt, mintha őt bántották volna.

– Az egyéniséged tesz különlegessé. És nem szabad elfelejtened, hogy a legtöbb ember csak magára gondol, és nem másra. – Lauren tudta, hogy most nem lenne bölcs dolog újra elővenni az iskolai problémákat. – Látom, hogy zaklatott vagy. Történt még valami?

– Azonkívül, hogy az anyám állandóan macerál?

– Csak próbállak támogatni. Mi mindig mindent meg tudtunk beszélni.

Mack felkapta a telefonját.

– Ja persze! Mindig mindent. Ebben a házban nincsenek titkok.

Lauren most már tényleg aggódni kezdett.

– Mack...

– El kell indulnom a suliba. Az anyámat felvették az egyik Ivy League egyetemre, úgyhogy én sem adhatom alább Oxfordnál vagy Cambridge-nél. A tanulás a legfontosabb, nem?

Még nagyon korán volt ahhoz, hogy egy morcos tinédzserrel hadakozzon. Lauren emlékeztetni akarta a lányát, hogy kívánjon boldog születésnapot az apjának, de Mack már távozott.

Egy újabb bevágódó ajtó. Úgy tűnik, mindig ez jut neki.

„Ebben a házban nincsenek titkok.”

Lauren feszültséget érzett a mellkasában, ezért lement az alagsori edzőterembe, és megpróbált a futópadon megszabadulni az aggodalmaitól. Bekapcsolta a CNN-t, hogy otthon érezze magát.

Viharok Alabamában. Egy kilencméteres aligátor Floridában. Lövöldözés Brooklynban.

Olyan erővel tört rá a honvágy, hogy majdnem leesett a szalagról. Vágyott egy jó futásra a South Beachen, a tenger illatára, az aznap reggel fogott tengeri ételek ízére, a naplementére a húga háza mellett Menemshában.

Húsz perc múlva megjelent Ed. Kerékpárosszerkóban volt, és a kezében tartotta a telefonját.

Lauren megkönnyebbülten felsóhajtott. Ez volt a szokása. Ed biciklivel ment be az irodába, és ott átöltözött. Úgy tűnik, ma sem változtatott a rutinján, csak most egy kicsit késett.

– Legyen szép napod, szülinapos fiú! – Amikor a férje nem válaszolt, lenémította a CNN-t, és lelassította a futószalagot, amíg megállt. – Ma nagyon szórakozottnak tűnsz. Zavar, hogy negyvenéves lettél?

– Mi? – Ed felnézett az e-mailjeiből.

– Negyven.

Talán túl könnyedén kezelte ezt az egészet. A férje tudára kéne adnia, hogy még mindig jóképű és vonzó. A több szex sosem árt. Néha csak elrohantak a napok, és észre sem vette, hogy már egy hét is elmúlt. Vagy még több. Az az igazság, hogy köztük a szex inkább mindig kényelmes volt, mint sürgető.

Ez normális? Laurennek fogalma sem volt, mert ezt a témát nem akarta megtárgyalni a barátnőivel.

Talán a férjének viszonya van?

Lauren már leállította a futópadot, a szíve mégis gyorsabban kezdett verni. Nem. Ed nem olyan. Ők nem hazudnak egymásnak. Ebben már az első este megállapodtak, amikor először találkoztak. Lauren száz százalékgig megbízott Edben.

És boldogok voltak. A boldog pároknak nincsenek szeretőik.

– Mack miatt aggódsz? Tudom, hogy mostanában elég kezelhetetlen.

Elhatározta, hogy nem tesz említést a rózsaszín hajról. Ed majd úgyis észreveszi.

– Minden tinédzser kezelhetetlen. Emlékszem, az anyád azt mondta, hogy a húgod egy rémálom volt.

Laurennek eszébe jutott, hogy elfelejtette előző nap felhívni a húgát. A születésnap előkészületek

minden figyelmét elvonták.

– Az anyám csak festeni akart, és minden idegesítette, ami ebben megzavarta.

Pedig Lauren még most is halálra rémült, ha felidézte némelyik kalandjukat Jennával. Szerencsések voltak, hogy sértetlenül átvészelték a gyerekkorukat. Vagy majdnem sértetlenül.

– Most kezd felnőtt lenni. – Ed hangja nyugodt volt. – Nem kell minden apróságról beszámolnia nekünk. Önálló akar lenni, és mi is mindig erre biztattuk. Ami pedig a kezelhetetlenséget illeti, a természet így biztosítja, hogy a tinédzserek el akarjanak menni otthonról, a szülők pedig készen álljanak arra, hogy kilökjék őket az ajtón.

– Mack tizenhat éves, Ed. Majd csak évek múlva megy el itthonról. És te is tudod, mit mondtak nekünk az iskolában. Mack hanyagolja a házi feladatait, és sokat rontott angolból. Mindig kitűnő tanuló volt. És angolból volt a legjobb.

Ed a homlokát ráncolta.

– Fizikából jó. Tavaly azt mondta, hogy repülőgéptant akar tanulni az egyetemen.

– Ez még azelőtt volt, hogy a lányok elkezdték csúfolni a fiús természete miatt. Emlékszel arra a rémes Facebook-oldalra, amit kreáltak? „Mack-egy-pasi.” – Olyan dühös lett, hogy be akart rontani az iskolába, és egy rozsdás ollóval levágni a hercegnős hajukat. Elég nehéz volt eltávolíttatni az oldalt, és Mack komoly lelki sérüléseket szerzett. – A lányunk okos. Mindent elérhet, amit csak akar, ha keményen dolgozik. De éppen ez a lényeg. Nem csinál semmit. Ha így folytatja, meg fog bukni a vizsgákon.

Kár, hogy szarkazmusból nem lehet vizsgázni, mert Mack abban remekelne.

– Az élet sokkal többről szól, mint hogy valaki tiszta kitűnő tanuló legyen, Lauren.

– Tudom. De azt is tudom, milyen kemény a verseny az életben. Ha valaki elszúrja a vizsgáit, akkor nem kerül be jó egyetemre, és egy jó diploma nélkül esélye sincs arra, hogy jó állást szerezzen, mert a szó szoros értelmében ezrek jelentkeznek egyetlen pozícióra. Sue Miller legidősebb lánya tavaly nyáron végzett, azóta százötven jelentkezést küldött el, és még egyetlen interjúra sem hívták be. Százötven!

– Nyugodj meg! Mackkel minden rendben lesz.

Laurent bosszantotta, hogy a férje fel sem néz a telefonjából.

– És mi van, ha nem? Az iskolában azt is mondták, hogy nem hajlandó megszólalni az osztály előtt. – Mióta nem mer a lányuk az osztály előtt beszélni? Macknek azóta be nem áll a szája, amióta megtanult két szót egymás mellé tenni. – És ott van a múlt havi incidens...

Ed felnézett.

– Egyszeri eset.

– Részeg volt, Ed! A lányunk berúgott, és Tanya anyjának kellett hazahoznia.

Ráadásul Mack nem volt hajlandó semmilyen magyarázattal szolgálni. Teljesen kizárta őket. Ez zavarta Laurent a legjobban. Lehet, hogy akkor változott meg a lányuk?

– A tinédzserek szeretnek kísérletezni. Tanya anyjának jobban kellett volna vigyáznia a vodkásüvegre.

– Nem egyszeri eset volt. Emlékszel, amikor pénzt vett ki a tárcámból? A gyerekünk lopott, Ed.

– Mi van, ha Mack a drogokkal is kísérletezik? Minél jobban belegondolt a lehetséges veszélyekbe, annál meglepőbbnek találta, hogy a mai tinédzserek egyáltalán megérik a felnőttkort. – Szerintem titkol előlünk valamit.

Lauren felismerte a jeleket, és ez nyugtalanította. Tudta, hogy a titok lassan felemészti az embert, és elválasztja azoktól, akiket szeret.

– Mióta mondanak el a kamaszok mindent a szüleiknek? Le kéne állítanod magad! Mackkel nincsen semmi baj. Nem ő a probléma.

Lauren döbbenten bámult a férjére.

– Ezt hogy érted?

– Sehogy.

– Azt mondtad, hogy „nem ő a probléma”, és ez azt jelenti, hogy valami más a gond.

– Felejtsd el! – Ed megint a telefonját bújta. – Lehet, hogy ma este későn jövök haza.

– Ez komoly? Ma van a buli.

– A... micsoda?

Ed értetlennek tűnt, aztán gyorsan lehunyta a szemét, és valamit motyogott maga elé.

– A te bulid. Elfelejtetted?

A szünet csak egy pillanatig tartott, de érezhető volt.

– Nem.

Hazudott, pedig nem szokott hazudni.

Ki az, aki megfélemez a saját születésnap bulijáról?

Hol jár a férje esze?

– Harminc ember jön, Ed. Barátok, kollégák, az anyád... – Lauren igyekezett leplezni az iszonyát, amikor kimondta ezt a szót.

Ed bólintott.

– Itt leszek. Viszlát később!

Ed kivett egy vizet a hűtőből, amit az edzőteremben tartottak. Lauren szemügyre vette hátulról. A feszes biciklisnadrág előnyös viselet egy negyvenéves férfi számára?

Ed becsapta a hűtő ajtaját, és felegyenesedett.

– Köszönöm az esőerdőt. Nagyon kedves gondolat volt, és sajnálom, hogy túlreagáltam. – Ed megcsókolta a felesége arcát. Száraz, szexmentes gesztus volt. – Szeretlek. Jó ember vagy, Lauren.

Jó ember? Ez mit jelent?

– Talán pihened kéne egy kicsit. Mackenzie-nek három hét szünete van húsvétkor. Elmehetnénk valahová.

– Majd holnap megbeszéljük.

Lauren a távozó férjét nézte.

„Nem ő a probléma.”

Mire elment otthonról, hogy a barátnőivel találkozzon, Lauren meggyőzte magát, hogy Ednek csak rossz napja van, ő pedig túl sokat agyal. Az edzéstől felpeszűdült, és örült, hogy a születésnap a tervek szerint halad. Megnyugtatta, hogy Mackenzie legalább nyolc szót szólt hozzá, mielőtt elment iskolába. Szerencsére olyan iskolát tudtak választani neki, ami közel volt. Mack egyik barátnője pár házzal odébb lakott, és együtt mentek oda gyalog.

Lauren többnyire ellen tudott állni a kísértésnek, hogy lenyomozza Mack telefonját, és meggyőződjön arról, hogy biztonságban van.

Begombolta a kabátját, és gyors léptekkel elindult a fákkal szegélyezett utcán.

Tizennyolc éves koráig egy szigeten élt, és elkésérítette, hogy egy nagyvárosba kell költöznie. De amikor Ed először idehozta, azonnal beleszeretett ebbe a londoni városrészbe. Lenyűgözték a kis közösségi terek, a stukkóval díszített, elegáns házak, és nagyon tetszett neki a Portobello Road színes bája. Imádott titkos kincsekre vadászni a piacon, és felfedezni a mellékutcákban rejtőzködő éttermeket. Az első években babakocsit tolvaj fedezte fel a várost. A galériákban nézelődött, és London parkjaiban sétálgatott. Órákat töltött a Tate Modern Múzeumban, és nézegette a Királyi Művészeti Akadémia kiállításait, de a kedvenc helye a Victoria és Albert Múzeum volt, amely már százötven éve inspirálja a tervezőket meg a művészeket.

Lauren szívesen beköltözött volna az épületbe.

A barátnőivel egy időben ért a kávézóhoz.

Azonnal a pulthoz lépett, hogy leadja a rendelést, míg Ruth és Helen lefoglalta a törzsasztalukat az ablaknál. Akkor kezdtek itt kávézgatni együtt, amikor a lányaik ugyanabba az iskolába kerültek, és már nem lehetett az iskola kapujában társalogni.

Lauren kávé meg süteményt rendelt a barátnőinek, és bedugta a hitelkártyáját a terminálba. A tranzakciót elutasították.

Lauren mentegetőző mosollyal újra próbálkozott, de a gép most sem fogadta el a kártyáját.

– Akkor készpénzzel fizetek.

Visszatette a kártyát a pénztárcájába, és kotorászni kezdett benne, hogy kifizesse a rendelését. Vörös arccal vitte a tálcát az asztalhoz.

– Kösz. – Ruth elvett egy kapucsínót. – Legközelebb én fizetek. Iszonyúan hideg van kint. Azt mondják, hó is várható.

Lauren leült a székre, és letekerte a sálát a nyakáról.

Amikor Londonba költözött, nem győzött csodálkozni, hogy az angolok mennyit foglalkoznak az időjárással, és hosszasan képesek társalogni erről a számára nem túl érdekfeszítő témáról. Martha's Vineyardon a rossz idő sokszor elvágta őket a szárazföldtől. Vajon az angol barátai mit szólnának egy hurrikánhoz? Az biztos, hogy hónapokon át beszédtémát biztosítana nekik.

– El akartad felezni ezt a croissant-t?

Helen kettétörte a süteményt, de Lauren megrázta a fejét.

– Én csak kávé kérek – válaszolta, és elővette a telefonját, hogy írjon egy gyors üzenetet Ednek.

Hitelkártya nem működik. Van valami probléma?

Talán a bank egy szokásostól eltérő tranzakciót látott, és leállította. Majd később fel kell hívnia őket.

– Bárcsak nekem is ennyi akaraterőm lenne! – Ruth megette a croissant másik felét. – Sosem csábulsz el?

Lauren visszadobta a telefont a táskájába.

– Ha az ember elcsábul, az katasztrófához vezet.

A két barátnője meglepetten bámult rá, és Lauren már bánta, hogy nem fogta be a száját.

– Katasztrófához? – Ruth értetlenül pislogott. – Arra gondolsz, hogy nem jön rád a farmerod?

– Nem. Én... – Lauren megrázta a fejét. – Ne foglalkozzatok velem! Elég zűrös reggelem volt. Már mint nyüzsgős.

Ed hibája, hogy kénytelen olyasmire gondolni, amire nem akar.

– Ja, igen. A születésnap. Ed hogy viselte? – Helen a kanálával köröket rajzolt a kávé habjára. – Amikor Martin negyvenéves lett, vett magának egy sportkocsit. Ez olyan közhelyes, de néha én is vezetem, úgyhogy már nem panaszkodom.

Lauren belekortyolt a kávéjába.

– Ed elég jól bírta.

„Nem ő a probléma.”

– Nekem elég komoly válságot jelentett, amikor betöltöttem a negyvenet – ismerte be Ruth. – Egy tizenhat éves gyerek arra emlékezteti az embert, hogy öreg. Még nem vettem észre magamon az anya-lánya irigységet, de már értem, mi lehet az oka. Neked nincs ilyen problémád. – Ruth Laurenre nézett. – Mert Mack akkor született, amikor te még hátulgombolós voltál. Így mondjátok ti is a pocsolya másik felén?

Lauren felnevetett.

– Tizenkilenc éves voltam. Annyira azért nem fiatal.

Viszont tizennyolc évesen esett teherbe, vagyis csak két évvel volt idősebb, mint most Mack.

– De most is huszonegy évesnek látszol, amiért legszívesebben megölnélek. – Ruth undorodva legyintett. – De a lányod legalább nem hiszi azt, hogy túl öreg vagy, és nem érthetsz meg semmit.

Laurennek eszébe jutott néhány beszélgetése Mackkel a közelmúltban, és keserűen elmosolyodott.

– Dehogynem.

– De neked van energiád. Én már túl fáradt vagyok egy tinédzserhez. Azt hittem, a két éves dackorszak volt a legnehezebb, és most rájöttem, hogy a tizenhat sokkal rosszabb. A kortársaknak való megfelelés, a pubertás, a szex...

Lauren letette a csészéjét.

– Abigail szexel?

– Nem lepne meg. Van egy „fiúja”. – Ruth felemelte az ujjait, hogy idézőjelbe tegye a szót. – Állandóan pityeg a telefon, mert a srác írogat neki.

Talán Mackkel is ez a probléma? Fiú van a dologban?

– Phoebe is állandóan a telefonján lóg – jegyezte meg Helen. – Miért van az, hogy nincs energiájuk rendet rakni a szobájukban, de a telefont tudják tartani éjjel-nappal? Tegnap este kikaptam a kezéből,

és kijelentettem, hogy a hálósobában nincsenek küttyük. Erre azt mondta, hogy utál. Remek!

Lauren kicsit megkönnyebbült. Mack még a leghevesebb vitáik során sem vágta a fejéhez, hogy utálja. Tehát még rosszabb is lehetne a helyzet.

– Nem gondolják komolyan – vigasztalta a barátnőjét Ruth. – Ezek a mondatok ott vannak minden kamasz szótárában, az „utálom az életem”, és „az élet egy nagy szívás” mellett.

– És ne feledkezzünk meg arról, hogy „minden barátom ezt csinálja”.

– Meg az „ezt már senki sem csinálja, anyu”. Engem a hangulatváltozások borítanak ki leginkább. Tudom, hogy a hormonok okozzák, de ez sem segít. – Helen felhajtotta a kávéját. – Sokszor büntudatom van, mert tudom, hogy én is ilyen voltam az anyámmal. Ti nem?

Ruth bólintott. Lauren nem szólt semmit.

Amíg nem zavarták a festésben, az anyjuk magukra hagyta őket Jennával. Többek között ezért álltak olyan közel egymáshoz a húgával.

– Nálunk csak a kutyának van kiszámítható természete. – Ruth hirtelen elmosolyodott. – Szoktatok néha arra gondolni, milyen lenne az életetek, ha az első fiútokhoz mentek feleségül?

– Én elvált lennék – vágta rá Helen. – Az első fiúm egy igazi rémálom volt.

A két nő Laurenre nézett, aki érezte, hogy elpirul.

– Nekem Ed volt az első igazi fiúm.

Ez nem hazugság, győzködte magát. A „fiú” azt a személyt jelenti, akivel egy lánynak kapcsolata van. A szó hallatán egy lánynak eszébe jutnak a félszeg csókok, a közös mozizás, és az ügyetlen tapogatózás. Ha valakinek fiúja van, az nyilvános információ. „Ma este találkozom a fiúmmal.”

Ha ezt a meghatározást használja, akkor Ed volt az első fiúja.

– Egész életedben egyetlen férfival voltál? Semmi kaland? Semmi örült, bűnös kamaszkori szex? Lauren érezte, hogy felgyorsul a szívverése. Az nem számít, mondta magában.

– Nekem mindig csak Ed volt.

Helen szólalt meg először:

– Hát akkor... Én inkább elhallgatok, mielőtt lejáratom magam.

– Én sok férfit auditáltam, mielőtt Pete-nek adtam a férjem szerepét. – Ruth bekapta a croissant maradékát. – Mennem kell. Nagy kupit hagytam otthon – ismerte be, és a táskája után nyúlt. – Akkor viszlát a ma esti bulin, Lauren! Tényleg nincs szükséged segítségre?

– Köszönöm, nem. Mindent elintéztem.

– A húgod eljön az Államokból?

– Nem. Nem tud elszabadulni az iskolából.

Laurennek megint büntudata támadt. Amikor utoljára beszélgettek, Jenna elárulta, hogy késik a menzesze. Nagyon izgatott volt a hangja, és Lauren is vele izgult. Tudta, mennyire szeretne a húga teherbe esni, és milyen csalódott minden hónapban, amikor nem sikerül. Fel akarta hívni, de a születésnap szervezése közben kiment a fejéből.

– És az anyád? Ő sem jön?

Lauren fegyelmezett mosollyal nézett Ruthra.

– Nem.

Persze hogy nem jön, ha nem hívták meg.

Laurennek sosem volt közeli kapcsolata az anyjával, de a legutóbbi látogatása során különösen feszült lett a viszonyuk. Az anyja szórakozottnak tűnt, és még zárkózottabb volt, mint máskor.

Amikor öt évvel ezelőtt az apja meghalt, Lauren arra számított, hogy Nancy teljesen össze fog omlani.

Hazarepült a temetésre, és meglepődött, milyen jól tartja magát az anyja. Az apja a közösség szeretett, megbecsült tagja volt, és mindenki sírt a temetésén. De az anyja nem. Nancy Stewart egyenes derékkal, száraz szemmel állt a koporsó mellett, mintha lélekben valahol máshol járna. Lauren szerint a gyászt is úgy kezelte, mint minden egyéb nehézséget az életben: eltűnt a műtermében, a Sail Loftban, és elmerült a festésben.

Lauren a kávéját bámulta.

Gyerekkorában mindig az apja volt a „szórakoztató” szülő.

– Menjünk le a partra, lányok! – mondogatta, és felkapta őket, akármit csináltak is éppen. Későn jöttek vissza, homokos lábbal, sós hajjal, leégett bőrrel. Éhesek meg fáradtak voltak, és az anyjuknak kellett rendbe tenni őket.

Nancy összeszorított szájjal várt, és a vacsora kihűlt a tányéron. Némán felszolgálta a tönkrement ételt, majd mindkét lányt benyomta a zuhany alá, ahol Jenna visított, amikor a víz csípte megégett bőrét.

Nyár végére a hajukat majdnem fehérre szívtá a nap, és Jenna arcát ellepték a szeplők. Lauren mindig azt mondta neki, hogy olyan, mintha homokkal lenne teleszórva az arca, de Jenna szerint a szeplők inkább a kozshoz hasonlítottak. Addig sikálta a bőrét, amíg az egész arca vörös lett, és a szeplők összeolvadtak.

– Legalább a naptejre gondolhattál volna! – róttá meg Nancy Tomot egy este, de ő csak nevetett.

– Elfelejtettem. Lazíts már!

Valahányszor az apja azt mondta a feleségének, hogy lazítson, Nancy annál feszültebb lett.

Lauren már régen lemondott arról, hogy másmilyen is lehetne a kapcsolata az anyjával.

Eddel minden nyáron tíz napot töltött Martha's Vineyardon, de Lauren nem tudott kikapcsolódni. Az életének ezt a szakaszát maga mögött hagyta, és kényelmetlenül érezte magát, mintha olyan régi ruhákat venne fel, amelyek már nem illenek hozzá. Még kellemetlenebbé tette a látogatást, hogy már nem élvezhette az apja vicceit, és nagyon hiányzott neki Tom kimeríthetetlen energiája.

Csak az volt jó az egészben, hogy személyesen láthatta a hűgát.

Lauren arra riadt fel a gondolataiból, hogy Helen feláll. Rájött, hogy lemaradt a beszélgetés feléről.

A barátnője a táskája után nyúlt.

– Ti már befejeztétek ezt az átkozott családja projektet? Martin már bánja, hogy nem egy másik iskolát választottunk. Olyat, ahol nem veszik ennyire komolyan a tanulást.

Lauren is felkapta a kabátját.

– Milyen projektet?

Helen és Ruth összenézett.

– Ezért irigylünk téged – jelentette ki Ruth. – Mack olyan okos, hogy mindent a segítség nélkül csinál.

– Mack tényleg maga szokta elvégezni a feladatait.

Lauren azért megjegyezte, hogy a biztonság kedvéért rákérdez erre a családja projektre, ha legközelebb találkozik Mackkel.

– Minden rendben van Mackkel? – Helen kinyitotta előttük az ajtót, és a kávézó illatos meleg levegője után megcsapta őket a kinti hideg. – Nincs már gondja azokkal a gonosz csajokkal a felső évfolyamról?

Lauren szerette volna megemlíteni a rózsaszín haját és azt, hogy valami gond lehet, de inkább hallgatott. Még mindig reménykedett, hogy nincs miért aggódnia.

– Úgy tűnik, minden rendben.

– Abigail sem említett semmit, pedig ő találta meg azt a Facebook-oldalt. – Ruth megszorította Lauren karját. – Szerintem vége van.

Remélhetőleg. Lauren tudta magáról, hogy hajlamos felfújni a dolgokat. Ed szerint imád katasztrófát látni mindenben.

Ha így van, akkor a férje reggeli szavait csak egy jelentéktelen megjegyzésnek kell tartania.

Ha problémájuk lenne, beszélnének róla.

Lauren a telefonjára nézett, és látta, hogy mindjárt a fodrásznál kell lennie.

– Akkor később találkozunk.

Eddel nem lesz semmi baj, ahogy Mackkel sem. Igaz, hogy a lánya mostanában furcsán viselkedik, de ez valószínűleg csak egy átmeneti kamaszhóbort.

Nem jelenti azt, hogy titkai vannak.

Lauren igyekezett elhessegetni a gondolatot, hogy a hűgával állandóan titkokat őrizgetett.

Testvérek

Lojális: olyan ember, aki kiáll a barátja mellett, vagy támogat valakit, valamit.

– Kérlek, ne csináld! – Kétségbeesetten néztem, ahogy a testvérem felmászik a korlátra.

Odalent sötét és mély volt a víz.

Kora reggel még senki sem járt a parton. A szezonban a turisták majd sorban fognak állni, hogy leugorjanak a Cápa hídról, amit azért hívnak így, mert szerepelt a híres filmben, de most csak mi ketten álltunk rajta.

És nem lett volna szabad itt lennünk.

A kerékpárjaink az ösvény szélén heverték. A part a híd két oldalán teljesen elhagyatott volt. Öt perce érkeztünk, és azóta még egy kocsi sem haladt el mellettünk.

– Ha félsz, menj haza! – válaszolta felszegett állal, villogó szemmel.

A testvérem, a lázadó.

Igaza volt. Hazamehetnék. De akkor ki fog vigyázni rá? Mi van, ha elveszíti az eszméletét, vagy kisodródik a nyílt vízre? A sodrás elég erős, és ugrás után teljes erőből el kell úszni a hídtól. Lent álltam a parton, mert úgy gondoltam, hogy csak így menthetem meg, ha bajba kerül.

A tengeri hínár csúszós volt a cipőm alatt, és hideg szél fújt az arcomba.

Nem tudtam, hogy a hidegtől vacogok, vagy a félelemtől. Bárhol szívesebben lettem volna, mint itt.

Ahogy minden családban, nálunk is voltak szabályok.

És a testvérem mindegyiket áthágta.

Én vagyok az őrzője? Igen. Persze önjelölt módon. De mit tehetek? Szeretem őt. Mindent elmondunk egymásnak. Ő a legjobb barátnőm. Meghalnék érte, bár nem bánám, ha erre csak végszükség esetén kerülne sor.

Még egyszer próbálkoztam:

– A tábla azt mondja, hogy tilos leugrani a hídról.

Rám nézett, és megvonta a vállát.

– Ne olvasd el!

– Anya megöl minket.

– Nem fogja megtudni. Semmit sem tud arról, amit csinálunk. Őt csak a festés érdekli.

– De ha valaki elmondja neki, akkor érdekelni fogja.

– Akkor reménykedjünk, hogy senki sem árul el minket.

Mindenre ez volt a válasza.

Étkezéskor mindig kényelmetlenül feszengtem, mert féltem, hogy anya megkérdezi, mit csináltunk egész nap. Látszott rajtam a bűntudat, és biztos voltam, hogy észre fogja venni. Úgy éreztem, hogy virítok, mint egy neonfelirat.

Szerencsémre az anyám mindig mással foglalkozott.

– Ez nem biztonságos. Gyere vissza nyáron, amikor több ember van a parton!

– Utálom a tömeget. – A testvérem felállt a korlátra, kitérte a karját, és úgy egyensúlyozott, mint egy cirkuszi akrobata. – Háromra ugrok. Egy, kettő...

Ravasz mosollyal rám nézett, és ellökte magát a korlátról.

Hosszan repült a levegőben, nagy csobbanással ért a vízbe, és eltűnt a hullámok között. Elfogott a rémület. Ha bajba kerül, elég erős vagyok, hogy kihúzzam? Tisztán láttam magam előtt a képet. Szinte éreztem, ahogy a teste kicsúszik a kezemből. Aztán felbukkant a feje, én pedig megkönnyebbülten felsóhajtottam. Akkor vettem észre, hogy egész idő alatt visszatartottam a lélegzetemet. Fájdalom hasított a lábujjaimba, és rájöttem, hogy összehúztam őket a cipőmben, készen állva arra, hogy a

sziklákról a vízbe vessem magam.

A testvérem nagy erővel tempózott a sodrás ellenében, ami be akarta húzni a mélybe.

– Majdnem szívrohamot kaptam miattad. – Odadoztam neki egy törülközőt, és a megkönnyebbüléstől remegett a lábam. A testvérem megint bevállalt egy veszélyes kalandot, és ezt is túlélte. Néha úgy éreztem magam, mintha az anyja lennék, és nem a testvére. – Haza kell mennünk, mielőtt valaki meglát minket vizes hajjal.

– Senki sem fog meglátni minket – próbált megnyugtatni, és kimászott a partra. Csusromvizes ruhája a vézna karjára és lábára tapadt. – Apa nincs itthon, Anya meg a műteremben van.

– Mit mondunk, ha megkérdezi, hogy mit csináltunk ma?

– Nem fogja megkérdezni. – Megdörzsölte a fejét a törülközővel, és hátradobta a haját. Vidámnak és izgatottnak tűnt, mint mindig, amikor olyat tettünk, amit nem lett volna szabad. – De ha mégis, akkor azt mondjuk, hogy biciklizni voltunk, és szép tájakon jártunk.

Ez is hozzátartozott a szövetségünkhöz. Mindig vigyáztunk arra, hogy a történetünkben ne legyen hiba.

Akármi történt, tudta, hogy megvédem őt.

Mert testvérek vagyunk.

Jenna

Sóvárgás: erős, magával ragadó vágyakozás.

„Nem terhes.”

Létezik két nyomasztóbb szó?

Jenna a fürdőszoba padlójára hajította a terhességi tesztet, és nagy kísértést érzett, hogy összetapossa.

Káromkodni akart, de még akkor sem tette, ha egyedül volt, nehogy hozzászokjon, és egyszer kicsússzon a száján valami szitokszó az osztályban, a fogékony lelkű hatévesek előtt. Még belegondolni is szörnyű.

„Képzeld, anyu, Mrs. Sullivan ma azt mondta, hogy bassza meg. BASSZA MEG. Ma ez volt a nap új kifejezése. Először le kellett írunk, aztán mondatba kellett foglalnunk.”

Nem. Káromkodásról szó sem lehet, sírni pedig nem fog. Éppen elég, hogy tele van szeplővel az arca. Nem hiányzik, hogy még fel is dagadjon.

– Jenna? – Meghallotta Greg hangját az ajtón át. – Jól vagy, drágám?

– Jól vagyok. Mindjárt jövök.

Jenna a tükörképét bámulta, és nem engedte, hogy végiggördüljön az arcán az az egyetlen könnycsepp, amely összegyűlt a szeme sarkában.

Nincs jól.

A teste nem hajlandó azt tenni, amit kellene. Mert az lett volna a feladata, hogy már az első alkalommal megfogadjon, vagy legalább a második próbálkozásakor. Utána kilenc hónapon át táplálnia kellene egy kisbabát, akit aztán minden nehézség és dráma nélkül megszüli.

Ehelyett minden hónapban lepisil egy pálcikát, és kétségbeesetten reménykedik, hogy pozitív lesz az eredmény. Amikor először szexeltek Greggel a parton, mindketten ügyetlenül bénáztak, ő pedig inkább félelmet érzett, mint izgalmat. „Kérlek, add, hogy ne legyek terhes!”

Most minden vágya az, hogy pozitív legyen a teszt, de nem teljesül.

Egész télen szeretkeztek, bár az igazsághoz tartozik, hogy Vineyardon nem nagyon lehet mást csinálni, ha lehül a levegő. A szex praktikus módon helyettesíti a fosszilis üzemanyagok égetését. Talán ezt is tanítania kéne az iskolában. „Figyeljete, gyerekek! Van a napenergia, a geotermikus energia, a szélenergia és a szexuális energia. Az utóbbiról kérdezzétek meg a szüleiteket!”

Több energiát égetett el a hálószobában, mint a futópádon.

Harminckét éves.

Harminckét évesen az anyjának már megvolt Lauren.

A nővére, Lauren pedig tizennyolc évesen lett terhes. Alig mondta ki az igent Ednek, máris bejelentette, hogy gyermeket vár. A nővére már attól terhes lett, hogy Ed megfogta a kezét.

És igen, irigy rá. Szereti a nővérét, de már többször észrevette, hogy a szeretet sem tudja távol tartani magától ezeket a kellemetlen érzéseket.

Hatéves kora óta tanár akart lenni, amikor is az anyja vett neki egy táblát. Utána mindig arra kényszerítette a nővérét, hogy játsszanak iskolásat.

Mindenki tudta, hogy csak idő kérdése, és saját családja lesz.

Először nem aggódott, de ahogy teltek a hónapok, egyre jobban kétségbeesett.

Mindent megpróbált, amivel növelheti az esélyeit. Naponta mérte a hőmérsékletét, és Gregnek bő alsónadrágot vett. Szexeltek minden elképzelhető pózban, sőt elképzelhetetlen pózokban is. Egyszer emiatt eltört egy lámpa a hálószobában, és Greg bosszúsan kijelentette, hogy artistának érzi magát. De semmi sem működött.